

De drie ???®
Ruzie op de renbaan

De Nederlandse Kinderjury

Nederlandse uitgave: © 2016 Ars Scribendi Uitgeverij bv

© 2009 Franckh-Kosmos Verlags-GmbH & Co. KG, Stuttgart, Duitsland

Oorspronkelijke titel: Die drei ??? Kids Rennbahn-Rivalen

Tekst: Boris Pfeiffer

Vertaling: Henk Hokke

Redactie: Dorette Zwaans

Zetwerk: pollet-vaneyck.com

Coverillustratie en illustraties binnenwerk: Kim Schmidt

Inkleuring cover: Atelier Reichert

Kaartjes Californië en Amerika: Marlon Kromodikoro

ISBN: 9789461755056

NUR 282/283

Alle rechten voorbehouden.

Beste lezer

Ken je De drie ??? al? Dan weet je wat je in dit boek te wachten staat. Weer een superspannende zaak met mij en mijn vrienden Justus en Peter. Maar dat is niet alles! Bij dit avontuur zijn er veel te veel sporen. Er zijn tientallen aanwijzingen en veel verdachten. En de tijd dringt!

Zelfs de beste detective kan het spoor kwijtraken. Daarom hebben we jouw hulp nodig. In dit boek bepaal jij welke aanwijzingen belangrijk zijn. Welk spoor ga je volgen?

De oplossing van de zaak ligt in jouw handen. Denk wel goed na, want niet elk spoor leidt naar de oplossing...

Veel plezier en succes!

Bob Andrews (het rode ?)

Personen in dit boek

- Tante Mathilda en Oom Titus: oom en tante van Justus
- Commissaris Reynolds
- Meneer Barker: hij was vroeger filmster
- Meneer Rook: een rijke man met veel paarden
- Meneer Best: stalmeester bij meneer Rook
- Patrick en Kenneth O’Ryan: tweelingbroers en buschauffeurs in Rocky Beach
- Tenny O’Hara: neefje van de broers O’Ryan, staljongen bij meneer Rook
- Meneer Helder: waarzegger uit New York
- El-Mazur: een jonge sjeik uit Arabië
- George: paardenverzorger bij meneer Rook
- natuurlijk De drie ??? en
- ... jij!

Geheimschrift

Justus Jonas was in een opperbest humeur. Het was een prachtige zomeravond en oom Titus en tante Mathilda waren een weekendje weg. Justus woonde al bij hen vanaf dat hij vijf was. Zijn ouders waren namelijk bij een verkeersongeluk omgekomen. Zijn oom en tante hadden hem daarna liefdevol bij hun in huis opgenomen. Oom Titus had een kringloopwinkel in Rocky Beach, een stadje aan de kust van Californië, in Amerika. In het begin had Justus het moeilijk gehad, maar al gauw voelde hij zich helemaal thuis bij zijn oom en tante.

En nu ... nu zat Justus met zijn vrienden Bob Andrews en Peter Shaw achter een enorme kersentaart. Die had tante Mathilda gebakken voordat zij en oom Titus voor een korte vakantie waren vertrokken.

‘Lekker, lekkerder, allerlekkerst,’ smakte Peter. ‘Jouw tante bakt de lekkerste taarten van de hele wereld. Ik snap echt niet dat ze geen bakker wordt.

Dan zouden alle mensen in Rocky Beach haar taarten kunnen proeven.’

Bob knikte. ‘Goed idee, Peter. Dan kwamen we hier elke dag even langs. Zogenaamd om Justus te zien. En dan hoefde jij niet bang te zijn dat die weer een gevaarlijke zaak voor ons had. Want dan was hij geen detective, maar taartenproever.’

Justus stopte met kauwen. ‘Hmm, als ik moest kiezen tussen taart en een spannend avontuur, wist ik het wel. Een stuk taart is lekker, maar een ingewikkelde zaak oplossen, is nog veel beter.’

Hij keek zijn beide vrienden aan. ‘We zouden dit weekend onze detective-spullen uitzoeken en opruimen. Dat hadden we een tijd geleden al afgesproken.’

‘Moet dat echt?’ vroeg Peter met volle mond.

Justus knikte vastberaden. ‘Ja, het is echt nodig. En jij zou uitzoeken welke onzichtbare inkt het beste werkt.’ Justus tikte op twee witte vellen papier die op tafel lagen. ‘Dus vooruit met de geit.’

‘De geit?’ herhaalde Peter verbaasd. ‘Wat heeft een geit ermee te maken?’

Justus zuchtte. ‘Dat betekent dat je moet beginnen.’

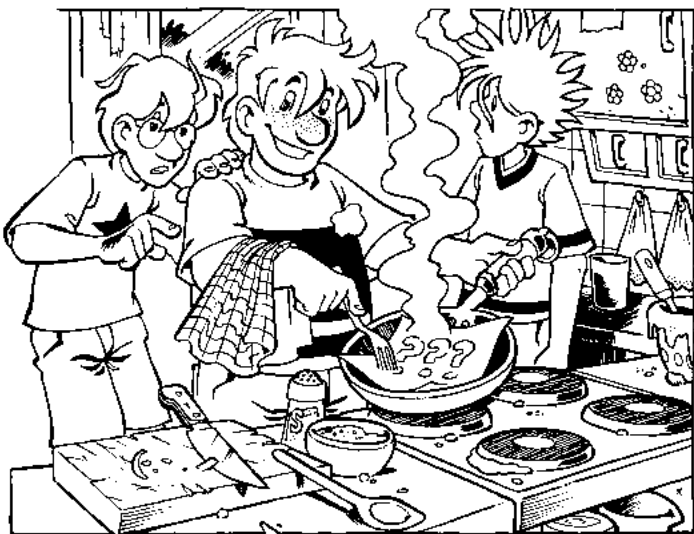
Peter schoof zijn taart aan de kant en staaarde naar de vellen papier. ‘Eh ... ja, die zien er toch precies hetzelfde uit?’

Justus schoot in de lach. ‘Ja, hè hè, dat is ook de bedoeling. Met onzichtbare inkt moet je wit papier gebruiken. Maar de vraag is welke kleur de inkt moet zijn. Dat zou jij uitzoeken.’

Peter sloeg met zijn vlakke hand tegen zijn voorhoofd. ‘O, sorry, helemaal vergeten.’ Beteuterd trommelde hij met zijn vingers op tafel.

Bob grinnikte en trok een van de vellen papier naar zich toe. ‘Gelukkig ben ik er nog.’ Hij wreef langzaam over het vel. ‘Eigenlijk gaat het er dus om waar we de inkt van moeten maken. Je kunt met veel vloeistoffen onzichtbaar schrijven. Met melk bijvoorbeeld of met citroensap.’

‘Of met uiensap,’ vulde Justus aan. ‘Het belangrijkste is dat je het geheimschrift snel zichtbaar moet kunnen maken, als je een brief krijgt. En het moet

goed leesbaar zijn.’ Hij stond op en pakte het vel papier dat voor Bob op tafel lag. ‘Ik zal het laten zien.’

Justus liep naar het fornuis en legde het vel in een braadpan. Hij zette het gas aan en duwde het papier met twee vorken plat op de bodem van de pan. Het duurde niet lang of er verschenen drie grote bruine vraagtekens op het papier. ‘Zie je dit, Peter?’ vroeg hij grijnzend.

Peter had zijn taart weer gepakt. ‘Eh ... ja, mooi hoor, Just,’ mompelde hij. Hij keek peinzend naar

buiten, waar het intussen bijna donker was geworden.

Bob en Justus keken elkaar vragend aan. Had Peter eigenlijk wel gehoord wat ze net verteld hadden?

Als je denkt dat Peter niks heeft gehoord, lees dan verder op bladzijde 12.

Als je denkt dat Peter heus wel heeft geluisterd, lees dan verder op bladzijde 15.

Taart bakken

Peter keek op. ‘Het spijt me, Just, maar dat geheimschrift kan me nu even gestolen worden. Ik zit te denken of we niet zelf zo’n taart kunnen bakken. Zo moeilijk kan het toch niet zijn?’

Bob grinnikte. ‘Volgens mij wil je gewoon het liefst zelf bakker worden, Peter. Nou, dat lijkt mij prima. Alles beter dan een bruinebakken stuk papier met drie vraagtekens erop.’

Justus keek Peter aan en zuchtte diep. ‘Oké, wedstrijdje doen dan? Als het jou lukt om een goede kersentaart te bakken, stoppen we met het geheimschrift. Maar alleen als hij net zo lekker is als die van tante Mathilda.’

‘En anders?’ vroeg Bob.

‘Dan kiepen we hem in de prullenbak en gaan we verder met ons onderzoek naar het beste geheimschrift.’

Peter sprong overeind. ‘Deal!’ Razendsnel doorzocht hij de keuken. Hij griste een schaal uit de kast

en gooide er meel, suiker en een klont boter in. Ten slotte deed hij er een paar handenvol kersen bij. Terwijl Justus kritisch toekeek, begon Peter de inhoud van de schaal door elkaar te kneden.

‘Het lijkt best een beetje op het deeg van tante Mathilda,’ zei Justus. ‘Bij haar blijft het alleen nooit zo aan haar handen plakken.’

Peter keek naar zijn handen. Er zat een dikke laag deeg omheen, zodat het leek of hij kleverige handschoenen droeg. ‘Hmm ...’ bromde hij. ‘Bob, doe er nog eens wat meel bij, want het deeg is veel te nat.’

Grijnzend pakte Bob de zak en strooide de bloem kwistig over Peters handen.

‘Ho, niet zo veel,’ riep Peter geschrokken. Er kwam een flinke wolk meel precies in zijn neus. Hij hapte naar lucht, maar kreeg nu ook bloem in zijn mond. Het kriebelde zo erg dat hij moest niezen.

‘Ogen dicht!’ riep Justus nog. Maar er was geen houden meer aan. Peter niesde keihard en de bloem stooft door de keuken. De drie ??? zaten onder het witte poeder.

Toen Peter als eerste zijn ogen weer opendeed, zag hij twee witte gestalten voor zich staan. De een mompelde: 'Het duurt minstens een week voordat we dit allemaal opgeruimd hebben.'

De ander zei: 'Maar dat mag Peter mooi zelf doen. En dan nemen wij een stuk echte kersentaart, in plaats van dat misbaksel van hem.'

En zo eindigde de zaak voor hij goed en wel begonnen was, met Peter die de keuken schoonmaakt.

Vind je dit geen leuk einde? Kies dan iets anders op bladzijde 11.

Onzichtbare inkt

Peter had eigenlijk meer interesse voor de taart, maar hij bekeek de drie bruine vraagtekens aandachtig. ‘Deze kleur werkt in elk geval perfect,’ zei hij. ‘Dat was toch het uiansap? Nou, dat kunnen we dan gewoon in inktpatronen gieten en in een vulpen doen. En om het op te warmen kun je er voorzichtig een aansteker onder heen en weer bewegen.’

‘Goed gezien, Peter,’ zei Justus. ‘Maar toch heeft deze kleur een groot nadeel.’

Peter keek hem vragend aan. ‘En dat is?’

Justus trok het tweede blad naar zich toe. ‘Ik zal het je laten zien.’ Hij pakte een grote jampot waarin een witte vloeistof zat. Hij draaide het deksel eraf, waarna zich een sterke geur door de keuken verspreidde.

Bob schoof zijn stoel met een ruk achteruit. ‘Schiet op, Justus. Dat spul stinkt verschrikkelijk!’

Justus knikte en bewoog het witte blad voorzichtig boven de jampot heen en weer. ‘Dat is ammoniak.

Dat stinkt altijd zo. Kom maar niet te dichtbij, want het is giftig.'

Nieuwsgierig bekeken De drie ??? het blad. Langzaam maar zeker verschenen er drie rode vraagtekens.

'Dit werkt dus uitstekend,' zei Justus tevreden. 'En het beste komt nog.' Hij trok het blad opzij en deed de jampot weer dicht. Daarna hield hij het papier omhoog. De drie rode vraagtekens vervaagden en verdwenen ten slotte. Het blad was nu weer helemaal wit.

Peter keek zijn ogen uit. 'Hoe deed je dat? Het lijkt wel tovenarij!'

